

WAARNEMINGEN BIJ HET VOGELVOEREN

=====

Wanneer het wintert, zoals wij dat de laatste weken hebben ondervonden, kan men toch ook in een gewone tuin, midden tussen de huizen, de gedragingen van de bezoekende vogels vanuit de stoel voor het raam observeren.

Men ziet de vogels van veel dichterbij dan gewoonlijk en dikwijls vallen ons dan dingen op die buiten nooit waarneembaar zijn,

Zo kregen wij een Grote Bonte Specht in onze tuin, die onder de hazelaar een hazelnoot vond. Hij ging daarmee naar een oude sering; in de stam ervan zat een gaatje en daar klemde hij de hazelnoot in en hakte hem open om de inhoud op te eten. Wij kunnen dus mededelen een spechtesmidse in de tuin te hebben. Dat spechten noten eten hebben we nooit geweten, maar wel vragen wij ons af hoe de specht wist dat hij onder de kale hazelaar noten kon vinden.

Vorige winters kwam hij wel op onze vetpaal; een stukje rondhout, waarin gaten zijn geboord, die we met vet vullen. Deze specht kwam hier niet aan, maar wel een wijfje, dat weer niet van de noten at. We leggen nu geregeld noten klaar, welke het mannetje trouw komt halen. Typisch is dan de manier waarop hij zich langs de stam naar beneden laat zakken: ongeveer zoals een kat, poot voor poot,

Een andere vogel, waarvan we niet zouden verwachten dat hij noten at, is de Zanglijster. Ook deze vond een hazelnoot, maar op dezelfde manier waarop hij anders huisjesslakken op een steen verbrijzelde, sloeg hij nu met de noot op de hard bevroren grond en kreeg deze nog stuk ook, waarna hij de inhoud smakelijk oppeuzelde.

Jammer genoeg werd hij dikwijls verjaagd door de Kramsvogel, die wij, evenals de Koperwiek, alleen maar bij sneeuw in de tuin te zien krijgen. Deze Kramsvogel had op zijn beurt weer de Merel verdreven, die reeds een claim op de tuin voor het komende voorjaar had gelegd. Ze zijn geen van beide familieziek, al ging de Kram niet zo ver als de Merel. Deze duldde in de gehele tuin geen familieleden, terwijl de Kram alleen in de omgeving van zijn voerplaats de lijsterachtigen verdreef. Zo mochten ze nog rustig uit het vijvertje drinken, iets wat de Merel nooit toestond.

Zo'n vijvertje lokt heel wat vogels, ook degenen die niet op voer afkomen zoals de sijsjes. Wel zijn deze een paar jaar op de voertafel geweest, maar nu is dat weer voorbij. Ook de sijsjes deden ons verwonderd staan kijken. Tegen de gladheid door ijzel hadden we namelijk droog scherp zand gestrooid en nu begonnen ze dat ijverig op te pikken. Zouden ze het misschien voor de spijsvertering nodig hebben?

Maar om op de Kramsvogel terug te komen: verscheidene kilo's appel heeft hij opgegeten maar ook universeel voer lustte hij graag. Toch wel een heel ander menu dat hij normaal op de weilanden naar binnen krijgt.

Kepen kregen we gedurende de laatste winters niet meer in onze tuin, maar nu verschenen ze weer; tezamen met talrijke Groenlingen en gewone vinken mummelden zij op zonnepitten, waarvan ze met hun snavel handig de doppen wisten te verwijderen. Ook onkruidzaad kwam hun van pas.

Bepaald slecht waren de omstandigheden voor de echte insekteneters, zoals bijvoorbeeld het Boomkruipertje, dat we éénmaal de seringentakken zagen inspecteren, en het Winterkoninkje. Dit zien we steeds in de klimop, welke de muren begroeit. Tot nu toe schijnt het daar nog aardig wat te vinden, want hij is nog steeds monter.

Tot zover onze bevindingen tijdens deze winter, welke ons na alle nare verrassingen, die hij ons biedt, toch ook weer veel vreugde verschaft door het altijd weer boeiende vogelleven.

G. Heise